

ŠKOLNÍČEK

časopis žáků Základní školy T.G.Masaryka v Pyšelicích

6. číslo / 2014

červenec 2014

A je to tady! Už jsou snad pozapomenuty nějaké ty horší, naprosto „nečekané“ známky a pomalu vymizí pocit « snad jsem nezaspal do školy », zkrátka může se prázdninovat až do září.

V tomto čísle Školníčku se ohlédneme za nejlepšími akcemi, které ve škole byly, protože těmi nejlepšími bývají výlety a Den dětí a školní akademie. Navíc přidáme nějaké ty žákovské práce, BESIP a to bude pro tentokrát všechno.

Užijte si prázdnin a nezapomeňte být opatrní. Trávit období volna v posteli, ať už doma nebo v nemocnici, přece nikdo nechce! Koukejte se všichni v pořádku v září vrátit, škola se totiž na všechny žáky bude celé dva měsíce těšit.

Atletické závody

28. května 2014 se žáci prvního stupně letos znovu zúčastnili atletických závodů ve Vlašimi.

Celkově se umístilo družstvo až na 15.místě z 17 přihlášených škol, protože podle pravidel je nutné z každého ročníku přihlásit chlapce i dívku a v některých ročnících nejsou takové děti, které by holdovaly atletice. Na tom nic nemění fakt, že někteří závodníci obsadili přední místa ve své kategorii. V první polovině se umístili →

Výsledky - jednotlivci

pořadí	jméno	třída	disciplína
5.	Zoubková Aneta	1.	skok do dálky
2.	Havlíček Jakub	2.	skok do dálky
3.	Filipská Berta	2.	skok do dálky
5.	Kocourková Nela	4.	skok do dálky
5.	Urbanec Ondřej	5.	skok do dálky
3.	Šmídová Kateřina	3.	hod kriket. míčkem
2.	Havlíček Jakub	2.	hod kriket. míčkem
2.	Havlíček Jakub	2.	běh – 50 m
6.	Šiňor Pavel	6.	běh – 50 m
6.	Havlíček Prokop	4.	běh – 50 m
3.	Kocourková Nela	3.	běh – 50 m

A jako jednotlivci se nejlépe umístili v celé soutěži:

Havlíček Jakub	3. místo v kategorii	2.tř.
Filipská Berta	9. místo	2.tř.
Havlíček Prokop	10. místo	4.tř.
Kocourková Nela	8. místo	4.tř.

Ostatní žáci skončili za desátým místem, ale všichni se moc snažili a proto jim patří stejné díky, podobně jako jejich úspěšnějším kamarádům.

Senát Parlamentu České republiky

Ve Wikipedii se píše : „Senát je horní komorou Parlamentu České republiky. Dolní komorou je Poslanecká sněmovna. Vzniknout mu dala Ústava z roku 1992, první volby do Senátu se konaly v listopadu 1996, ustaven byl v prosinci 1996. Senát sídlí ve Valdštejnském paláci v Praze.

Senát ČR má sloužit jako institucionální pojistka demokracie v zemi. Zasedá v něm 81 senátorů. Jejich složení se obměňuje každé dva roky, kdy je volena třetina, tedy 27 senátorů.

Senát je nerozpustitelný.

Do Senátu a zpět aneb Co mi to dalo

Osnova: 1. O co šlo
2. Co tam bylo
3. Jak to skončilo

V úterý 29. dubna jsme jeli autobusem a metrem k budově Senátu na exkurzi, abychom se o něm něco dozvěděli.

Nejdříve jsme si šli samostatně prohlídnout Valdštejnskou zahradu, kde bylo jezírko, fontány, krásné sochy a pávi. Jeden z pávů mi zaskřehotal přímo nad hlavou tak, že jsem se lekl. Měli nádherná pera.

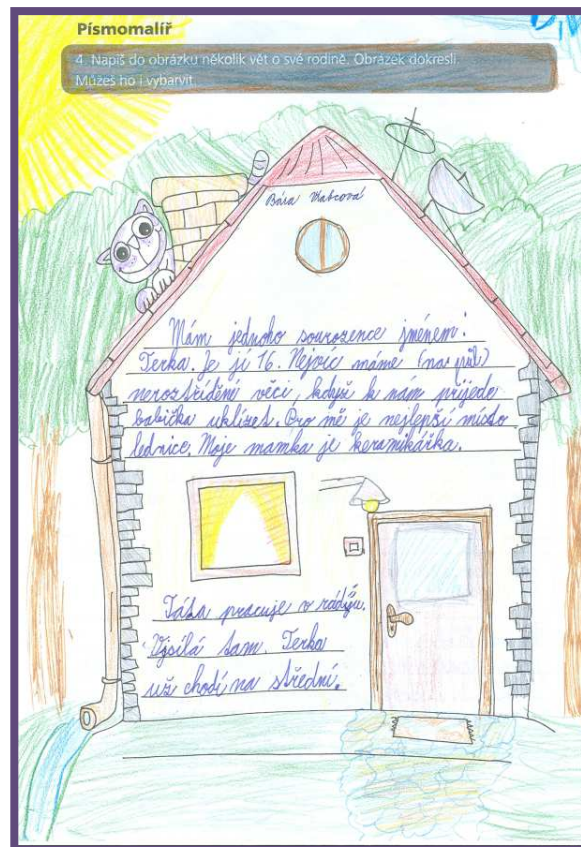
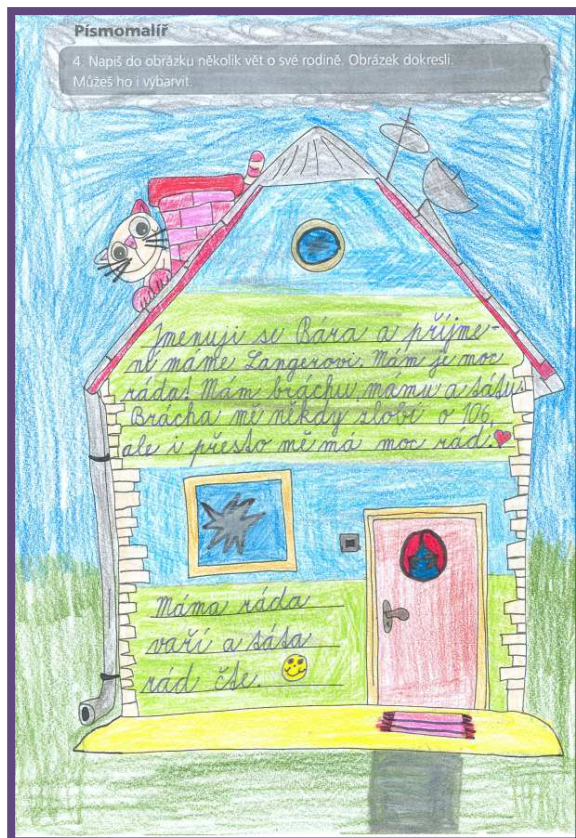
Pak jsme se sešli a vešli do budovy Senátu, kde jsme museli projít detektorem kovů. Poté nás zavedli do sálu, který senátoři používají při velkých návštěvách, a pak do chodby, kde byl velký obraz. Potom jsme šli do sálu, kde byly malby, které zaznamenávaly vývoj lidstva od ráje k bojům. Poté jsme viděli ještě hlasovací místnost.

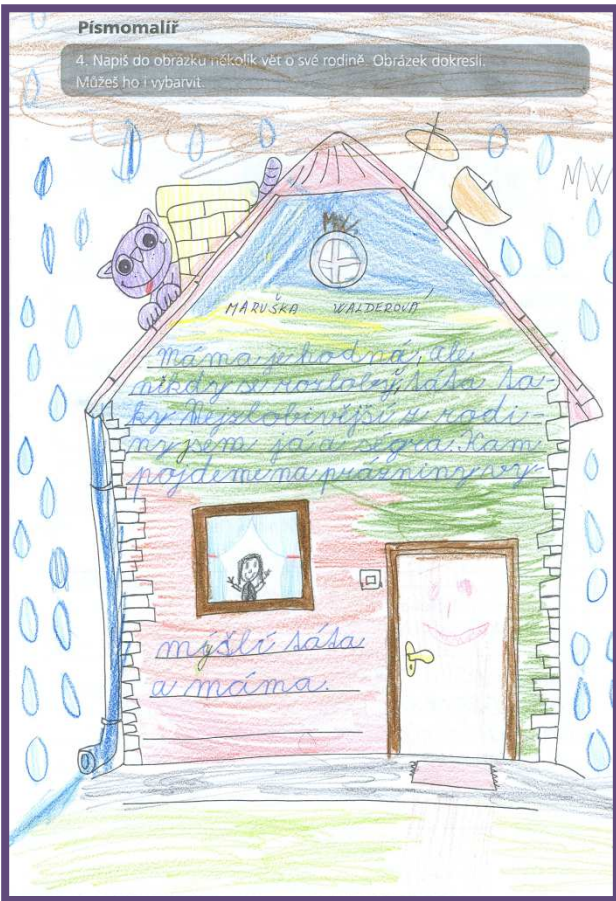
Po tom všem jsme jeli vlakem a autobusem zpět ke škole. Vše to bylo poučné, protože teď víme lépe, co se v Senátu děje.

Radek Jíša
8.třída

DOMA JE DOMA

Druháčci měli popisovat, jaké je to u nich doma. Téma bylo Rodina, ale je to skoro totéž jako domov. Všichni máme nějaké **doma**, ale každý ho máme jiné. Někdo se domů těší, jiný se tam spíš nudí, některé děti se tam poperou se sourozenci nebo se na ně moc těší, kdekdo by si sourozence přál, ale žádného nemá a někomu se tam moc nechce, ale každému je to nejbližší prostředí, ve kterém žije.

Drážďany mezi kapkami deště

27.5.2014

Ony to byly spíš provazce, ale naštěstí ten slejvák počkal až na konec naší spanilé jízdy do Německa. Na rozdíl od husitů jsme nedransovali ani nebrali výpalné, jen jsme tak koukali kolem sebe. Krásné čisté město - bez odpadků, nedopalků a jiného neřádku, mezi kterým obvykle musíme klíčkovat v kterémkoli našem městě. Stihli jsme muzeum, tři kostely, jakousi jízdu králů po Sasku a někteří extremisté i Zwinger. Ale ti tam určitě zelezli hlavně proto, aby se schovali před průtrží mračen, jíž se s námi to krásné město na Labi rozloučilo. Našlapali jsme přinejmenším osm kilometrů po dlažbě, ale jestli se ještě někdy někde do Německa pojede, určitě nebude problém naplnit autobus. Nakonec i to, že jsme občas museli kváknout jinak než česky, se určitě počítá.

Den dětí

Děti nepotřebovaly ani sluchátko Macha a Šebestové, ani kouzla čaroděje Dobroděje, aby se ocitly v pravěku. Stačilo přijít 30. května do školy, kde jim rodiče z KRPŠ připravili jedinečný zážitek – vyzkoušet si některé z činností, které provozovali pravěcí lidé. A tak se po úvodním pojmenování tlup vydali plnit úkoly různých stupňů obtížnosti. Čím byl úkol složitější, tím větší nadšení provázelo jednotlivé tlupy.

Stejně jako růžová tlupa nastoupily i ostatní, aby je přivítaly praženy a pramuži.

Několik pražen, které se naposledy radily, aby potom radily.

*Důležitý je správný postoj a mamute třes se!
(anebo prchni...)*

*Syrové maso se časem začalo za-
jídat, je načase naučit se rozdělát
oheň.*

*No a teď už sami, ono to se vzájemnou
pomocí půjde.*

*Zřejmě už tenkrát platilo : Jaké jídlo
jíš, takovým jsi člověkem. A když
došlo mamutí, muselo se vystačit
s vegetariánskou stravou.*

*Někdy bylo třeba dopravit vodu za
konzumenty, aby spláchli, co pozřeli.*

Je vidět, že někomu se do hygieny zrovna moc nechtělo, ale nakonec přiložili všichni ruku k dílu, aby byli rychle bez blešek a bez vešek.

Stejně jako dnes i kdysi se chtěly dívky líbit. Proto nezhálely a vyráběly si různé ozdoby. Není na tom nic špatného, tak proč ten provinilý pohled?

Z přírodních materiálů vznikaly pod rukama členů tlupy rozličné stavby.

Před svačinou se snažily děti nadojit si koziho mléka, ale koza, i když vypadala jako živá, nedala ho ani kapku. Nemeškaly děti a sáhly si do batůžků pro své občerstvení.

Dopoledne je dlouhá doba, ne jednomu človíčku z těch úkolů začne kručet v bříšku. Mamutí maso nebylo ještě dopečeno, semínka byla příliš tvrdá a tak nezbylo hladovcům, než se spokojit s domácí stravou od maminky.

Troška oddechu, aby bylo dost sil na splnění posledních úkolů a jde se na to... Copak je ještě čekalo?

Čeho bylo v dávných dobách opravdu dost, byla hlína. Děti si vyzkoušely, jak se dělaly nádoby z dlouhých hliněných „nudlí“.

Kdysi lidé neuměli psát, ale nacházíme po nich zprávy ve formě kreseb. Dosáhnout jejich úrovně se nepodařilo každému žákovi, ale v pravěku k tomuto úkolu byl povolán asi také ten nejtalentovanější.

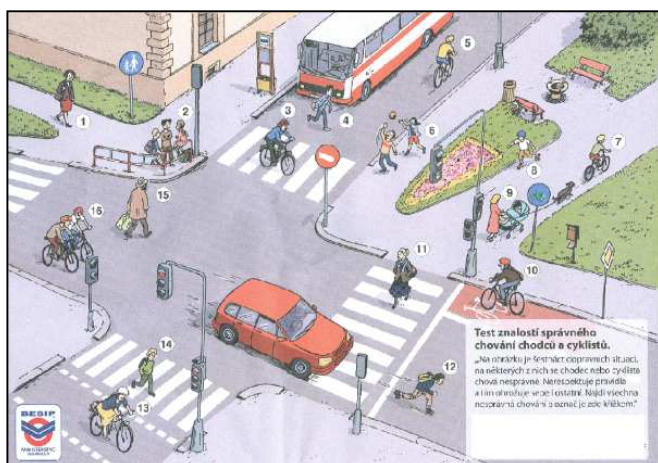
BESIP

Je velice důležité znát pravidla silničního provozu, pokud se chtějí děti vypravit na kole někam na vyjížďku. První roky svého života dovádějí na kolech někde na zahradách nebo hřištích, potom začnou jezdit po cestách v doprovodu rodičů nebo známých, kteří za ně přebírají odpovědnost.

Když se malý cyklista dožije deseti let, nastane doba, kdy se může pustit na cestu bez společnosti dospělých. Ale jen za určitých podmínek.

26. května 2014 přijela pracovnice nízkoprahového zařízení v Říčanech, aby žáky čtvrté a páté třídy instruovala o dopravních značkách a pravidlech. Žáci mohli řešit dopravní situace na interaktivní tabuli a pak si vyzkoušeli, jak jsou na tom se znalostí značek.

DOPRAVNÍ ZNAČKY		
PŘÍŘAD DOPRAVNÍ ZNAČKU KE SPRÁVNÉMU NÁZVU		
A		F ☐ Dej přednost v jízdě
B		G ☐ Hlavní posmělní komunikace
C		H ☐ Přechod pro chodce
D		I ☐ Stůj, dej přednost v jízdě
E		J ☐ Nejvyšší dovolená rychlost
		☐ Zákaz proježdění
		☐ Zákaz vstupu chodců
		☐ Jiné nebezpečí
		☐ Přednost před protijedoucími vozidly
		☐ Přikázaný směr jízdy vpravo

Druhá lekce proběhla 18. června 2014 v Říčanech, kde byly obě třídy pozvány. Tam po úvodní hodině opakování značek a dopravních situací

se podle pravidel učili jezdit na tamním dopravním hřišti a poté mohli po úspěšném absolvování testů získat Průkaz mladého cyklisty.

Někteří chodci by zasloužili na frak. Ohrozit dopravu a způsobit v ní chaos nemusí jen řidič nějakého vozidla, ale zvládne to i nedisciplinovaný chodec.

Instruktorka hlídala provoz, vytýkala chyby, kterých se cyklisté dopouštěli a strhávala „recidivistům“ body za jejich opakované prohřešky. Na některých dětech bylo vidět, že na samostatnou účast v dopravě

mají ještě dost času.

A kolem této zajímavé budovy se pak výprava vracela na nádraží, aby přijela včas na oběd do školní jídelny.

Husitské dny pro školy

Žáci čtvrté třídy se koncem školního roku učili o Janu Husovi, jeho činech, o době, ve které žil. Bylo proto nemožné odmítnout nabídku, která přišla z města Tábor. Program pro ZŠ s tématem Husitství byl realizován v přírodní scéně pod hradbami starého města v historickém areálu Housova mlýna, který se tak stal jedním z cílů výletu čtvrtáků.

Přibližně v dvouhodinovém programu se děti zábavnou formou seznámily s obdobím husitství:

- typické postavy husitství (odpustkář, Jan Hus, Jan Žižka,...)
- zbraně a zbroje doby husitské
- naučné představení o cestě Mistra Jana Husa do Kostnice
- historické hry pro děti: vržnice seker, koňský trenažér
- ukázky dobových řemesel
- legendy a pověsti z Tábora a okolí

K dobývání husitského bojového vozu nedošlo, protože návštěvníci dorazili po dešti a pořadatelé měli obavy z další spršky, proto program přestěhovali do prostor Housova mlýna.

Typický otrávený Prokopův obličej před cílovou rovinkou.

Návštěvníky přivítal středověký kejklíř a hned před hlavním programem je pobavil.

Kluci se hnali na vrhání seker. A několikrát.

V divadle se děti dověděly, jak kritizoval mistr Jan Hus církev a že ho za to čekala smrt na hranici.

A že se datum jeho upálení stalo českým státním svátkem.

Slušivý oděv bojovníků.

Mučicí nástroje vyzkoušely mnohé děti, smrtící nikdo.

Z husitů se stali výteční bojovníci díky poctivému tréninku. Děti z trenažéru padali jako hrušky.

Za humny už přešlapovali další nedočkávní návštěvníci. Ostatním se podařilo Andrejku vyrvat z mučivého sevření, Nelu odvléct od hrnčířského kruhu, u kterého málem zapustila kořeny a po odchodu z Housova mlýna všichni zamířili k strašidelnému podzemí, odkud se pak několik minut (celou věčnost) ozýval strašlivý jekot. Kupodivu všichni návštěvníci vylezli celí a nepoškození.

Šipka naznačuje směr dalšího putování. Ani do strašidelného podzemí se neodvážili všichni, tak proč se divit, že na vyhlídkovou věž se hnala sotva polovina účastníků. Komu se podařilo podlézt zvon, který nebyl v provozu, měl už takřka vyhráno, ke krásnému výhledu zbývalo jen několik desítek schodů. Ti, kteří dosáhli vrcholu, měli možnost zakoupit si za odměnu turistickou známku.

Muzeum čokolády a marcipánu

Ve škole se čtvrtáci dohodli až na poslední chvíli, zda dají přednost muzeu čokolády nebo muzeu lega. Proto nebyli dopředu objednáni na prohlídku. Přesto se dostali nejen do prodejny, kde si nakoupili (někteří, že Viléme!) hory čokoládových bonbonů, viděli přes sklo pracovníce, které vyráběly marcipánové ozdoby a mohli se porozhlédnout po téměř všech prostorách muzea, ale bez průvodce, což byla v danou chvíli spíše výhoda a ještě za zvýhodněnou cenu.

Návštěvníci začali prohlídku v podzemí, kde se válel Lucifer, ale po předchozí zkušenosti ze strašidelného podzemí – nic moc – tedy až na to, že vypadal jako živý.

V přízemí se seznámili se známými, ale marcipánovými osobnostmi, přečetli si o historii čokolády, o pěstování kakaových bobů, o cestě této dobroty do Evropy a jak nad ní zpočátku ohrnovali všichni nos, dokud ji nezkusili v kombinaci s cukrem. Děvčata se kochala pohledem na marcipánové Barbie, oblečené v neuvěřitelných róbách.

V prvním a zároveň nejvyšším patře běžel na velkoplošné obrazovce dokument o výrobě a zpracování čokolády v čokoládovnách, balení a následné distribuci čokolád a bonbonů. Po této pauze se všichni rozešli k „posledním“ vitrínám. A že jich bylo, dokazují následující stránky. Jde sice o nepatrný ždibek té nádhery, ale za zkouknutí to stojí. Pokud se líbí i vám, jeďte do Tábora!

Následující obrázky dokazují, že spokojeni byli příznivci sportu, modeláři, jedlíci, botanici a všichni, kdo milují pohádky.

sladký Jarda

jedno z náměstí města Tábor

narozeninové pohoštění

žádná pořádná oslava se neobejde bez květin

a nakonec pohádkové šílenství...

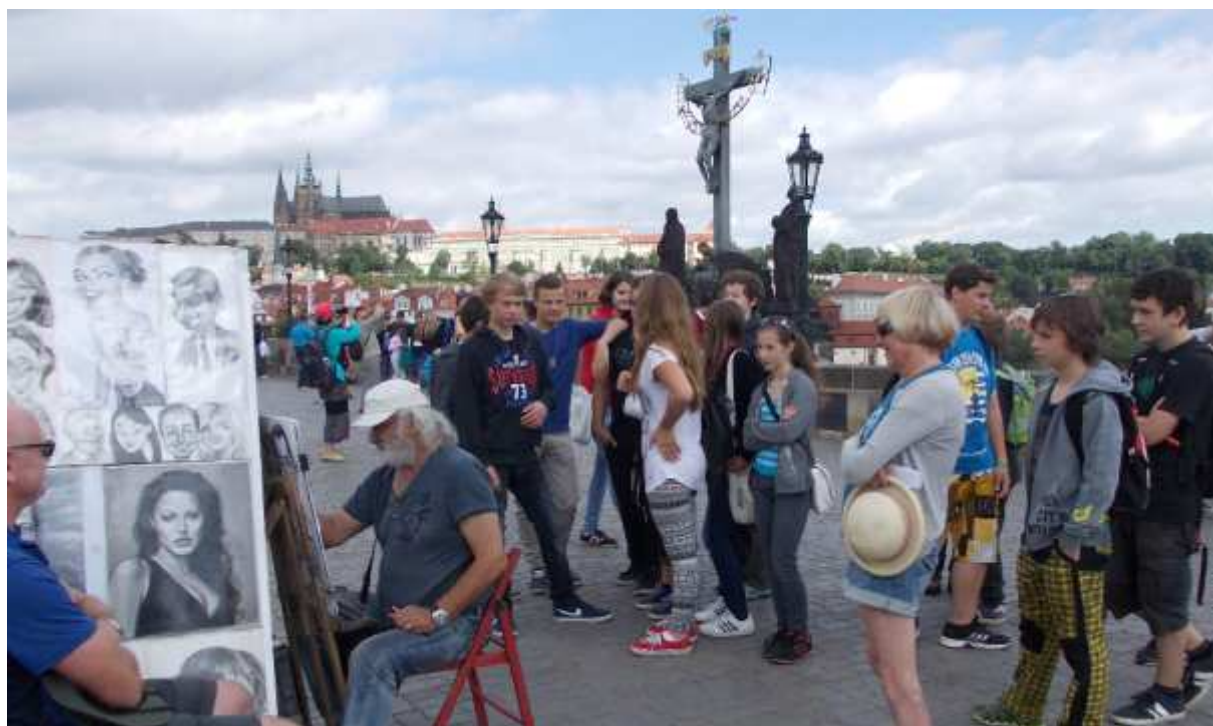

U každého marcipánového díla bylo napsáno, jak dlouho se na něm pracovalo, kdo ho navrhnul a kdo vyrobil. Jednotlivé pohádkové scény se vyráběly i několik desítek hodin, stejně jako květinové vazby.

A to už i Oggimu bylo jasné, že toho mají všichni dost. O muzeu lega už nemohla být ani řeč. Výletníci posvačili a vydali se k nádraží. Doma měli o čem vyprávět.

Výlet aneb Karlův most ze všech stran

Konec roku (školního) a výlety patří k sobě. My sedmáci jsme se rozhodli (na radu některých rodičů), že projížďka lodí po Vltavě je tak dobrá, že i to muzeum se pak dá vydržet. A protože parníček má kapacitu dvaatřicet lidí, dohodli se páni učitelé, že bude nejlepší zatížit ho ještě deváťáky. A tak jsme do Prahy vyrazili společně.

Vstávat o hodinu dřív sice není nic příjemného, ale přesto jsme v pondělí 23. června stáli před školou o půl sedmé skoro všichni. Z autobusu do Senohrab jsme stihli zamávat i princeznám, které si asi myslely, že linkový autobus na ně pět minut počká, pak elefant a pak pěšky z Hlaváku na Karlův most. První socha po levé straně, jistě, pane učiteli, my víme, jak se jmenuje...

Ty necky, říkat tomu parník prostě nejde, nás šnečím tempem provezly pod Karlovým mostem až do Čertovky. Jediný, kdo málem vypadl, byl samozřejmě pan učitel, který se snažil fotit kdeco.

A pak už přišlo to muzeum. No, někteří si možná i zapamatovali, jak se vlastně ten most stavěl, ale datum, kdy s tím Karel IV. začal, věděla jen Anča. A asi to tak zůstalo.

No a pak jsme s mezipřistáním na oběd v Palladiu došmajdali zase na nádraží, obsadili celé jedno horní patro v elefantu a hurá domů.

Prý jsme nachodili přes deset kilometrů, což je o dva víc než v Drážďanech. Uvidíme příště, šušká se cosi o jiném hlavním městě. Leč nepředbíhejme, abychom to nazakřikli.

sedMáci

Každoročně pořádaná, stále obávaná, ale pak s chutí a nadšením provedená akdemie.

Na té letošní se předvedli prvňáčci s pásmem básniček na písmenka abecedy, druhá třída prvňáků zahrála divadlo O dvanácti měsíčkách, druháci se realizovali s Červenou karkulkou a žáci třetí třídy předvedli pásmo několika tanců i se zpěvem. Čtvrtá třída vystoupila s krátkou módní přehlídkou vlastnoručně vytvořených modelů a pátáci nejdříve tančili a pak zazpívali.

Chlapci ze šesté třídy předváděli hudební skupinu a děvčata jim k tomu vytvořila taneční kulisu. Program gradoval a sedmáci se se svou parodií na Sněhurku nenechali zahanbit. Naopak, všechny pobavili. Vrcholem všeho byla pantomima žáků osmého ročníku. Trpasličí disco nenechalo jedinou tvář vážnou a v sále to bouřilo.

Poslední vystoupení měla tradičně „devítka“, která už předtím zatančila s deštníky. Přišel čas loučení a po slovech díky a z druhé strany i přání se všichni rozloučili zpěvem Pyšelské hymny.

A pro ty, kdo zůstali ve škole – nashledanou v říjnovém vydání Školníčku!